

бецъ при вжгляритѣ, но нали нѣмахме вече свой хлѣбъ и нали не знаяхме, ще намѣримъ ли долу българско село, да си купимъ?

А мжчеше ме и мисълта: отивахме за Бургасъ, но ето — гледахъ предъ очитѣ си Месемврия и Анхиало, пкъ самия Бургасъ не можахъ да открия никжде! Напрѣгахъ паметъта си да опредѣля мѣстото на града, споредъ картата, но... не се виждаше никакъвъ Бургасъ, дождето ми очитѣ гледаха. Даже открихъ Созополъ, който е далечъ по на югъ отъ Бургасъ — хе, на среща, прѣко залива, въ пазвитѣ на Странджа. Но голѣмиятъ градъ бѣше липсалъ: нѣмаше го! Не е ли потъналъ...

Между това пжтътъ, по който слизахме ужъ къмъ Месемврия, се изви къмъ западъ — Да, къмъ западъ!

— Стояне, да не сме сбъркали пжтя? Вижъ, отиваме на западъ...

Стоянъ сви рамене и не отговори. Следъ малко азъ пакъ проговорихъ:

— Стояне, на кжде ще е Бургасъ, бе? Азъ се забъркахъ и не мога досущъ да опредѣля.

Стоянъ пакъ сви рамене и пакъ не отговори. Очевидно, още му е мжно за покойната му майка.

А слънцето се издигна и цѣлиятъ дълбоко хлътналъ подъ Стара-планина кжсъ отъ Тракия, се разкри за очитѣ ни съ своитѣ гори, ниви, градини и просторни пасбища. Каква красота! Иде ми да хвъркна...

Но, както си вървѣхме по лжкатещия надолу и извитъ на западъ пжтъ, изведнажъ дълбоко подъ насъ блесна голѣма вода. Не, наистина, какво е това? Нима морето стига до тука? Но тогава Месемврия е вжтре въ морето: